

Conflicte i organització en un món canviant

«El bloc de la dreta està musculat i a l'ofensiva en mig de l'onada reaccionària, malgrat que no es troba un traspàs rellevant de vots des de l'esquerra»

Ens trobem en un moment on cada vegada són més evidents els límits del capitalisme, el seu model econòmic està esquinçant les vestidures del medi ambient i augmentant el patiment de les persones treballadores d'arreu. A això cal sumar-li la incapacitat dels governs català i espanyol per plantar cara als poders econòmics i aplicar mesures de caràcter estructural. Cada dia són més evidents les insuficiències governamentals per controlar el mercat de l'habitatge o el mercat energètic (ja no diguem per plantejar-se nacionalitzacions), amb un àmbit laboral marcat per la precarietat i amb unes grans empreses i plataformes empenyent per mantenir la desregulació. En aquest escenari, l'elevada inflació està portant la situació al límit, s'accentua el conflicte entre capital i treball, i es multipliquen les lluites dels treballadors i treballadores.

Les reivindicacions i lluites de la classe treballadora continuen a l'alça, darrerament hem vist com els i les treballadores del metall a Cantàbria feien 19 dies de vaga per recuperar poder adquisitiu, assolint finalment un acord. També hem vist les mobilitzacions del sector de la indústria en una multitudinària manifestació a Madrid. La vaga a Correus, la de la plantilla de Ryanair o la primera vaga de la història del personal del sector de consultories tecnològiques ens demostren com la conflictivitat laboral està ben present. No ens cal anar gaire lluny, en el nostre entorn més directe trobem més exemples, com són les vagues i mobilitzacions del personal de neteja viària de Vilanova i la Geltrú, del d'Aguas Danone (Font Vella) a Sant Hilari Sacalm, de BASF a Tarragona o de les bugaderies industrials. A més, en aquestes setmanes prenen més rellevància que mai les reivindicacions dels treballadors del lleure educatiu, davant de condicions d'explotació generalitzades en el sector.

A banda, veiem com el règim del 78 es recupera plenament de la crisi del passat cicle polític. Les eleccions a Andalusia són la posada en escena del nou acte, a falta de conèixer dades fiables, sembla que es visualitza una important abstenció de l'electorat d'esquerres i una dreta fortament mobilitzada. El bloc de la dreta està musculat i a l'ofensiva en mig de l'onada reaccionària, malgrat que no es troba un traspàs rellevant de vots des de l'esquerra cap a aquest bloc, el PP capitalitza l'onada conservadora i devora el projecte de Ciutadans -un cop aquest ja ha fet el servei al règim- i fixa el sostre de Vox, que recull el vot d'extremadreta que fins fa uns anys optava el PP.

De totes maneres és important analitzar amb una perspectiva més àmplia, fugir de les anàlisis a petita escala. En l'actual context l'imperi es troba en recés, un imperi en el qual s'enquadra Espanya i la UE de manera totalment acrítica (aquests dies veiem com l'OTAN celebra la seva cimera a Madrid amb l'entusiasme del Gobierno). La Unió Europea és l'aliat més fidel del bloc imperialista atlàntic, els seus posicionaments bel·licistes en la guerra d'Ucraïna ho fan evident. Una Europa construïda sobre el passat colonial, enriquida sobre el patiment dels pobles del món, amb un saqueig sistemàtic. S'ha de fugir de l'eurocentrisme per comprendre la dinàmica internacional. L'àmbit d'influència de l'imperi es redueix, apel·la a un percentatge cada cop més petit de la població mundial, malgrat que el marc polític en què ens trobem no ens ho sembli, la gran majoria de la població mundial es troba fora de l'aliança entorn del poder econòmic i polític dels Estats Units i els seus instruments.

La sortida de l'Afganistan, és un exemple clar de la pèrdua d'influència d'EUA. Però també ho són les múltiples victòries populars a Amèrica Llatina. El cap de setmana passat, en Gustavo Petro, encapçalant el Pacto Històric, va guanyar la segona volta de les eleccions presidencials

colombianes; no és només una nova victòria a Amèrica Llatina, és realment un canvi històric inimaginable a Colòmbia durant dècades. El de Petro és un nou episodi del canvi de cicle a Amèrica Llatina cap a l'esquerra, potser amb un caràcter no marcadament socialista com el cicle bolivarià, però segur que serà de gran abast, tant per a la situació de les classes treballadores, camperoles i populars com per a les relacions dins del continent i fora d'aquest.

En el marc de l'Europa fortalesa, l'esquerra francesa ha aconseguit avançar posicions de forma coordinada. El front democràtic i social teixit entorn de Mélenchon, dels comunistes i dels ecologistes s'ha situat com a segona força al parlament francès. Amb el naixement de NUPES (Nouvelle Union populaire écologiste et sociale) després que en les eleccions presidencials, on la divisió de l'esquerra va evitar poder disputar-li la segona volta a Macron, i amb un PS completament desballestat i en una crisi terminal, pràcticament tota l'esquerra francesa ha estat capaç de posar-se d'acord, sota el lideratge de Jean-Luc Mélenchon. Per la banda de l'extrema dreta, Rassemblement National de Marine Le Pen no obté els resultats esperats, i es desinfla després de disputar les eleccions presidencials amb molta força. El cas francès, podria servir per apuntar algunes claus que ajudin a interpretar els escenaris català i espanyol.